

VIDOVIĆ, Mirko

Rodio se 31. prosinca 1940. u selu Bila, općina Livno. Pučku je školu završio u Biloj, srednju u Bosanskom Šamcu i Livnu, gdje je i maturirao. Već u osamnaestoj godini dospijeva u zatvor i stječe karakteristike "nepopravljivoga klasnog neprijatelja". Stoga, po završetku mature pokušava prebjeći preko granice, ali bivajući uhvaćen, opet završava u zatvoru.

Godine 1960. upisuje se na Filozofski fakultet u Zadru i diplomira hrvatski jezik i jugoslavenske književnosti, te francuski. Postaje suradnikom Povijesnog instituta u Zadru i urednikom kulturne rubrike zadarskog "Narodnog lista".

Godine 1965. biva zbog političkih razloga izbačen iz "Narodnog lista".

Da bi izbjegao uhićenje, bježi s obitelji u Francusku, domovinu svoje supruge. Nastanjuje se u Lyonu i studira i završava studij književnosti na Lyonskom sveučilištu.

U jeku "Hrvatskog proljeća" 1971. dolazeći s francuskom putovnicom u posjet teško bolesnoj majci, biva u Zadru uhićen i zbog književnog rada osuđen na četiri godine stroga zatvora. Kad poslije odbija svjedočiti protiv drugih uhićenih hrvatskih intelektualaca, Vidovića sude na još tri i pol godine robije.

Ležao je u Staroj Gradiški i Srijemskoj Mitrovici. Nakon snažne kampanje u međunarodnoj javnosti, a uzela ga je pod svoju zaštitu i Amnesty International kao zatvorenika savjesti, jedva je pušten iz zatvora, i to nakon pet godina i dva mjeseca. Nakon toga, odmah je i administrativno protjeran iz Jugoslavije, pa od tada ponovno živi u progonstvu u Francuskoj, u Lyonu.

Odatle djeluje kao književnik, hrvatski kulturni radnik i još odlučniji borac za ljudska prava.

Vidović je počeo zarana pisati. Godine 1957. na natječaju sarajevskog "Oslobođenja" za književni sastav mladih pisaca dobiva prvu nagradu. Nastavlja pisati prozu i poeziju, a prve svoje pjesme objavio je ulivanjskom listu "Naša komuna". Zatim surađuje u "Narodnom listu", "Zadarskoj reviji", "Poletu", "Kolu", u splitskom "Vidiku", u "Riječkoj reviji" i drugdje. Za studija u Zadru, postaje predsjednikom Studentskoga literarnog kluba. Uskoro objavljuje skupnu zbirku pjesama s Vladimirom Pavićem i S toj anom Vučićevićem, pod naslovom "Pjesme" (Zadar, 1964).

Godinu dana kasnije, u njegovoj je kući ustanovljen disidentski Pokret nezavisnih intelektualaca, neovisan o marksističkoj ideologiji, kojim si Vidović učvršćuje uvjerenje nepopustljiva borca za ljudska prava.

U emigraciji postaje suradnikom brojnih hrvatskih listova i časopisa.

Uredio je 33 broja glasila "Matoš" na francuskom i hrvatskom jeziku. Surađivao je u više stranih časopisa i novina, od američkog "Short Story International" do ruske emigrantske revije "Kontinent". Objavio je više od tisuću bibliografskih jedinica, od toga preko stotinu i dvadeset u stranim glasilima i to na dvanaest jezika. Član je Francuskog centra P.E.N.-a.

Vidović se uz književnost bavi i kiparstvom. Autor je više od sedamdeset skulptura.

Kao književnik i borac za ljudska prava sudjelovao je, zastupajući nedvojbene hrvatske interese, na mnogim međunarodnim manifestacijama, od Međunarodnog mitinga poezije u Parizu do Madridske konferencije za Sigurnost i suradnju u Europi. Zbog svoje popularnosti i djelotvornosti biva biran i za predsjednika Sabora HNV-a, a taj će mu mandat biti produljivan dva puta.

Objavio je sljedeća djela:

Hram nade (pjesme), München-Barcelona, 1970.

Ribnjak Bethesda (novele), Rim, 1971.

Sakrivena strana mjeseca (uspomene s robije), Barcelona, 1977. i 2. izd . 1978.

Bijeli Vitez (pjesme), San Mateo (California), 1979.

Laface cachee de la lune (uspomene s robije; francuski prijevod Sakrivene strane mjeseca), Pariz, 1983.

Krv (drama), Chicago, 1983.

Boomerang (putopis po Australiji), Sydney, 1984 .

Chevalier Blanc (pjesme; francuski prijevod zbirke Bijeli Vitez), Lausanne, 1987.

Il prigionero di Tito (uspomene s robije; talijanski prijevod Sakrivene strane mjeseca), Trento, 1987.